

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/136/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216204782
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4216204782.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: K. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. I., T. XXX/XX, o zaplatenie 754,35 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno z 27. marca 2018, č. k. 13C/141/2016-173, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 754,35 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobu v časti 28 % ročného úroku zo sumy 754,35 eura od 01. 05. 2013 do zaplatenia zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo. Mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb dňa 23. 01. 2012, predmetom ktorej bolo zriadenie účtu - osobný účet č. XXXXXXXXXX, Zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty a Zmluvy o poskytovaní elektronického bankovníctva. Súd uvedenú zmluvu považoval za platnú, keďže mala všetky náležitosti zmluvy upravenej v § 708 Obchodného zákonníka. Žalovaná sumu vo výške 735,48 eura, ktorá jej bola poskytnutá žalobcom nezaplatila, a preto v tejto časti žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť dlžnú sumu vyčíslenú žalobcom k 30. 04. 2013 vo výške 754,35 eura. Pokiaľ žalobca dňa 30. 04. 2013 previedol debetný zostatok na účte žalovanej na svoj vnútorný pohľadávkový účet a účet žalovanej zatvoril, žalobca tento svoj úkon špecifikoval na č. I. 50 súdneho spisu ako internú transakciu banky. Aj keby bolo možné úkon žalobcu charakterizovať ako odstúpenie žalobcu od zmluvy, na výšku pohľadávky žalobcu voči žalovanej by prípadné odstúpenie žalobcu od zmluvy nemalo žiadny dopad. Ďalej dôvodil, že pokiaľ sa žalobca domáhal aj zaplatenia úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 754,35 eura od 01. 05. 2013 do zaplatenia, zo žalobcom predložených listinných dôkazov, najmä zmluvy z 23. 01. 2012 nevyplývalo, že by žalovanú zaťažovala povinnosť platiť akýkoľvek úrok a už vôbec nie vo výške 28%. Pokiaľ zmluvné dojednania žalobcu z VOP (Všeobecné obchodné podmienky) neboli ani opatrené podpismi zmluvných strán, nemohli tvoriť zmluvnú dokumentáciu vzťahu strán sporu (bod 40. - 45. rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9.11.2016 dostupný na www.curia.europa.eu). Navyše Sadzobník poplatkov účinný od 01. 03. 2016 nebol ani neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, a taktiež nebol opatrený podpisom zmluvných strán. To boli dôvody, pre ktorý žalobu v tejto časti zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil konštatovaním, že v konaní boli čiastočne úspešné obe strany sporu, žalobca v časti žalovanej istiny a žalovaná v časti 28% úroku ročne zo sumy 754,35 eura od 01. 05. 2013 do zaplatenia, pričom takto uplatnený nárok na úrok ku

dňu doručenia žaloby (od 01. 05. 2013 do 08. 04. 2016) predstavoval sumu až vo výške 1043,36 eura. Podotkol, že v súvislosti so zisťovaním pomeru úspechu strán sporu pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania je bez významu aj skutočnosť, že v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. sa z takto uplatneného nároku na 28% úrok súdny poplatok nevyrubil. Z uvedených dôvodov o náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP tak, že žiadnej z čiastočne úspešných strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca a to v jeho zamietajúcej časti, ktorý považoval za nesprávny a svoje odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie prvoinštančného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP). Tvrdil, že požadovaný úrok si uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Podľa § 18 ods. 1 cit. zák. postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe, pričom zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke. Sadzba úroku 28% ročne je platná pre nepovolené prečerpanie a vyplýva z VOP čl. III písm. T bod 16 účinného ku dňu zníženia limitu na 0 eur 30. 04. 2013 v spojení s Výveskou úrokových sadzieb. Poukázal aj na ust. § 2 písm. f) cit. zákona, podľa ktorého sa prekročením rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa. Poukázal na čl. III písm. A bod 23 a 27 VOP účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy, ktoré upravujú povolené prečerpanie, úrokové sadzby a spôsob úročenia. Svoje tvrdenia podporil i odkazom na ust. § 1a ods. 1 a 2 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., namietal nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania, keď súd prvej inštancie pri posudzovaní úspechu a neúspechu v konaní prihliadal nielen na úspech v časti istiny, ale aj v časti príslušenstva. Žiadal, aby odvolací súd vyhovel jeho žalobe v plnom rozsahu a priznal mu náhradu trov celého konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP), a že spĺňa náležitosti § 365 a nasl. CSP preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej časti a v časti týkajúcej sa náhrady trov prvoinštančného konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Výrok rozsudku, ktorým bolo žalobcovi vyhovené, pre absenciu odvolania nadobudol právoplatnosť.

5. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

7. Predmetom konania bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal zaplata sumy 754,35 eura spolu s 28% ročným úrokom zo sumy 754,35 eura od 01. 05. 2013 do zaplata a náhrady trov konania. Žalobca dôvodil, že so žalovanou uzavrel dňa 23. 01. 2012 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej zriadil a viedol pre žalovanú osobný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, pričom žalovaná zmluvu porušila tak, že sa dostala do nepovoleného debetu vo výške žalovanej istiny. Debetný zostatok žalovanej dňa 30. 04. 2013

previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet a účet žalovanej zatvoril. V súlade s VOP, v spojení s výveskou úrokových sadzieb je istina pohľadávky - nepovolené prečerpanie - úročená úrokom vo výške 28% ročne. K žalobe doložil Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 23. 01. 2012, výpis z účtu č. 4/2013, Všeobecné obchodné podmienky účinné od 01. 03. 2015, úrokové sadzby produktov účinné od 01. 03. 2016 a 01. 01. 2017, Zmluvu o Povolenom prečerpaní zo dňa 09. 05. 2012, Sadzobník poplatkov účinný od 01. 01. 2017. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe v časti uplatnenej istiny vyhovel a žalobu v časti 28 % ročného úroku zo sumy 754,35 eura od 01. 05. 2013 do zaplatenia zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca odvolaním napadol napadol zamietajúci výrok rozsudku a výrok, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania.

8. V prejednávanej veci sa jedná v poradí o druhé rozhodnutie odvolacieho súdu. Rozsudkom z 09. 03. 2017 (v poradí prvým) súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie 754,35 eura s 28% ročným úrokom od 01. 05. 2013 do zaplatenia zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že strany uzatvorili dňa 23. 01. 2012 zmluvu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorú žalovaná porušila a dostala sa do nepovoleného debetu vo výške žalovanej istiny a debetný zostatok žalovanej dňa 30. 04. 2013 previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet a účet žalovanej zatvoril. V súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej aj "VOP"), v spojení s výveskou úrokových sadzieb tvrdil, že istina pohľadávky - nepovolené prečerpanie - je úročená úrokom vo výške 28% ročne. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 6Co/236/2017-102 z 30. 01. 2018 (v poradí prvým) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd svoje rozhodnutie zdôvodnil tak, že podrobil prieskumnej činnosti napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je možné odvolacím súdom preskúmať. Na to súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom, pričom odvolací súd uvádza, že zotráva na svojich predchádzajúcich právnych kvalifikáciách, teda, že je správne právne posúdenie predmetnej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej, ktorá skutočnosť nebola namietaná ani jednou zo strán sporu, pričom poukázal na argumentáciu súdu prvej inštancie, ako aj svoju vlastnú. Súd prvej inštancie posúdenie právneho vzťahu medzi účastníkmi sporu ako vzťahu podliehajúceho spotrebiteľskej právnej úprave odôvodnil vecne správne, objektívne, presvedčivo a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR.

9. Odvolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa k odvolacím námietkam žalobcu, konkrétne k ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP. Namietal i vadu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, čo znamená, že vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávneho vyložil.

10. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného

vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ust. § 220 CSP dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje uvedeným spôsobom, ktorý záväzne určuje citované ustanovenie, ide o nedostatky odôvodnenia, ktoré zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

12. Odvolací súd po prejednaní veci v napadnutej časti dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny v napadnutej časti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery a tieto i primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu v časti zamietol.

13. Podľa ustálenej právnej teórie súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 CSP). Predmetné ustanovenie stanovuje aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie.

14. Posudzujúc povinnosť dôkazného bremena žalobcu v sporovom konaní, ktoré je konaním sporovým, v ktorom platí prejednávací zásada, so zreteľom na kontradiktórnosť tohto konania súd prvej inštancie prejednal vec a rozhodol po vykonaní pojednávaní, na ktorých vykonal dokazovanie navrhnuté stranami, ktoré po poučení nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Odvolací súd plne sa stotožňuje so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie na zvýraznenie správnosti jeho zamietajúceho rozhodnutia dodáva, že súd prvej inštancie správne postupoval v zmysle cit. ust. § 139, § 140 ods. 2 a § 294 CSP. Je nutné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca si uplatnil žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 08. 04. 2016 nárok na zaplatenie žalovanej sumy vo výške 754,35 eura s príslušenstvom titulom nepovoleného debetu vychádzajúc zo Zmluvy z 23. 01. 2012, predmetom ktorej bolo zriadenie účtu - osobný účet, Zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty a Zmluvy o poskytovaní elektronického bankovníctva. Po skutkovej stránke žalobca v žalobe vymedzil predmet konania. Žalobca až v prílohe svojho vyjadrenia z 23. 01. 2017 doručil súdu Zmluvu o Povolenom prečerpaní, ktorú so žalovanou uzavrel až dňa 09. 05. 2012, pričom si v súvislosti s touto zmluvou žiadny nárok neuplatnil, teda svoj nárok na zaplatenie žalovaného príslušenstva vo svojej žalobe nepreukázal.

15. Podľa § 710 Obchodného zákonníka, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.).

16. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

17. Podľa § 52 ods. 1, 2 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

18. Podľa § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

19. Podľa § 9 ods. 9 zák. č. 129/2010 Z. z. od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

20. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj súdov Slovenskej republiky pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkami v dobrej viere, alebo znamenajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ďalej také, s ktorými sa spotrebiteľ nemá možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy a pod. Ak majú byť takéto Všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy, ktorá na ne odkazuje, v prípade, aby boli záväzné, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas zmluvných strán, musí k nemu pristúpiť oboznámenie sa s ich obsahom, ktoré samotné oboznámenie však nepostačuje len konštatovanie a vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s podmienkami oboznámený. Odvolací súd preto skúmal či žalovaný úrok bol so žalovanou riadne dohodnutý. V danom prípade Zmluva č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená stranami sporu v bode IV.3 odkazuje, že vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán bližšie nešpecifikované touto zmluvou sa riadia Obchodnými podmienkami k platobným kartám - T. a. s., Obchodnými podmienkami pre služby elektronického bankovníctva - T. a. s., ďalšími obchodnými podmienkami T. pre príslušný produkt/službu a Všeobecnými obchodnými podmienkami - T. a. s., v platnom znení (ďalej všetky spolu len „obchodné podmienky“). V bode IV.5 bolo zakotvené, že práva a povinnosti, ktoré nie sú vysloveným spôsobom upravené v Zmluve/príslušnej zmluve, sa riadia obchodnými podmienkami pre príslušný produkt/službu v platnom znení. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania jeho nároku na uplatnené príslušenstvo. Odvolací súd preto dospel k záveru, že medzi stranami sporu nebola platne dohodnutá výška úroku v prípade nepovoleného prečerpania, keďže táto nebola jasným a nezameniteľným spôsobom dohodnutá medzi stranami sporu. Keďže žalobca nepreukázal platné dohodnutie úrokov so žalovanou ako spotrebiteľkou vo výške 28% z nepovoleného prečerpania, či už priamo v spotrebiteľskej zmluve alebo nepochybným spôsobom, že k týmto ďalším dojednaniam aj v samostatných obchodných podmienkach žalovaná ako spotrebiteľka pristúpila, bolo potrebné dospieť k záveru, že so žalovanou neboli platne dojednané úroky v prípade nepovoleného prečerpania účtu.

21. Pre úplnosť k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dodáva, že žalobca nepredložil obchodné podmienky, ktoré by žalovaná podpísala, preto ním predložené obchodné podmienky nemôžu žalovanú zaväzovať. Odkaz na sadzobník zverejnený v priestoroch pobočiek banky alebo na webovej stránke nie je dostatočnou informáciou pre spotrebiteľa a nepreukazuje, že žalovaná bola riadnym spôsobom oboznámená o týchto podmienkach. Takéto zásadné informácie má totiž obsahovať priamo zmluva, ktorú žalovaná podpísala. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaná mala možnosť oboznámiť sa s poplatkami a debetnými úrokmi, vrátane ich výšky, ktoré si bude voči nej uplatňovať podľa zmluvy žalobca.

22. Z vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, vrátane rovnako vecne správneho závislého

výroku o náhrade trov konania, keď súd prvej inštancie pri posudzovaní úspechu a neúspechu strán sporu vychádzal zo žalobcom uplatnenej istiny a jej príslušenstva.

23. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalovanej v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, čím bol daný dôvod pre aplikáciu čl. 4 CSP.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).